

下午, 比利時藝術家Marie進行她的行為藝術 人工步行三部曲
A.W.#3, Artificial Walk #3, Tokyo 20191019

Operatie Indigo: Ritueel, de beste manier om alles te reinigen.

In de namiddag brengt de Belgische kunstenaar Marie haar performance "Artificial Walk #3". Als ik naar de studio beneden ga, kan ik niet geloven dat het eerder rommelige atelier getransformeerd is in een kunstgalerie. Video's, installatie, tentoonstelling, alles is perfect in orde. Zelfs de ramen zijn helder gewassen. Ik dacht bij mezelf: 'dit is helemaal professioneel!'

Marie nodigde 8 Japanse residenten uit om een blauwe tarpaulin mantel te dragen en met haar mee te stappen door het bijzonder levendige Akihabara, helemaal tot aan 3331 Arts Chiyoda, in een boog rond de oude Kamfer-boom te stappen, en dan terug te keren via een andere weg; daarna zou er een artist talk volgen.

Waarom moeten het 8 deelnemers zijn? Marie zegt dat ze dan samen, met haar erbij, met 9 performers zijn. En 9 staat voor een absolute schoonheid.

Ik moet haar sterke vibe bewonderen. Iedereen is opgewonden over de tentoonstelling, maar wanneer Marie verschijnt in een blauw wollen kleed brengt ze ineens een gevoel van plechtigheid binnen. Eerst omkleedt ze de wandelaars met een blauwe tarpaulin mantel, als in een ritueel. En als dat gebeurd is, is de hele ruimte gehuld in een atmosfeer van stilte en licht. Voorgegaan door Marie stapt de groep eerst door de residentiële wijk, over de fly-over, over de brug over de Kanda Rivier en dan doorheen de razende mensenstroom in Akihabara. De voetgangers zijn nieuwsgierig. Iemand neemt snel een selfie met het blauwe team, iemand anders kijkt eens vlug en verbergt zichzelf dan. Een gehaaste fietser zwiert doorheen een gaatje in de processie. De toeristen vragen aan hun gezelschap: 'Wát is dit?' Vriend antwoordt: 'Het ziet er mysterieus uit, zouden ze een film aan het draaien zijn?'

Omdat de afstand erg lang is beweegt Marie een beetje sneller dan ze in de twee vorige performances uit deze serie deed. Volgens mij gaat deze snelheid goed samen met het stadsritme van Tokyo. Het is interessant dat door deze hogere versnelling, Tokyo's mensen-stroom, de reacties van voetgangers en hun grote snelheid, het gebeuren van deze performance bijna een mirakel wordt. Fotografen en cameraman zijn heel de tijd in actie, de mensen rennen voortdurend door hun beeld. Het is een extreem moeilijke operatie.

En wat nog interessanter is, is dat deze blauwe stroom zich doorheen Akihabara, wat ook wel Electric City genoemd wordt, beweegt. Marie zegt dat de blauwe tarpaulin een artificiële extensie rond het menselijk lichaam is. Als deze negen Tarpaulin blauwe mensen samen wandelen genereren ze A.S., Artificiële Spiritualiteit. Dat is zelfs nog veel noodzakelijker dan A.I., Artificiële Intelligentie.

De tarpaulin mantels slepen en schuren over het tarmac. Een paar keer zie ik een kleine verwarring ontstaan tijdens de wandeling omdat mensen bijna op de zeilen trappen. Maar altijd juist op tijd realiseren ze zich de aanwezigheid en gaan dan toch zorgzaam met de gebeurtenis om, zoals ze dat met iedere levende ziel doen.

Uiteindelijk komt het blauwe artificiële-spiritualiteit- team terug aan bij de 3331 Iwamotocho Studio. De deelnemers doen hun blauwe mantel, die gesigneerd is door de kunstenaar, uit. Ze steken hem in hun handtas en zullen hem mee naar huis nemen.

Marie gaat zich omkleden, en ze hangt haar indigo-blauwe kleed in een hoek van de galerij en zet haar blauwe wollen schoenen er naast. Het ritueel lijkt beëindigd, maar het bewijs van de gebeurtenis is te zien in deze hoek.

De vraag waarom ik naar Tokyo kwam dringt zich weer op en wil deze keer beantwoord worden. Onbewust weet ik het antwoord al. Maar de shock is nog te heftig, ik moet het nog even laten bezinken...

Na de artists conversation gaan we samen ramen eten en daarna naar het 3331 Art Center voor een vernissage. Waarschijnlijk ben ik nog te opgewonden van deze namiddag, Emily biedt me

een glas witte wijn aan en ik word, nog voor het leeg is, door een relaxte vermoeidheid overvallen. Na een babbeltje met een kunstenaar wil ik naar huis gaan om te slapen.

En op dat moment, in de zee van mensen, voel ik een paar ogen staren. Ik kijk om en zie mijn Witte Roos Tokyo openbloeien in de nacht, in een poging om de mensen dichterbij elkaar te brengen, maar ze twijfelen nog om elkaars hand vast te nemen.

In een stad waar niets onmogelijk of onvindbaar is, zijn de sterkste gevoelens moeilijk uit te drukken. En het geestelijke wordt hier best 'in de verte' getoond. De kunst van de afstand is de manier om van de stad te houden. Druk haar stevig aan je hart, maar hou altijd je bril op.

Buiten gekomen uit het Art Center, wandelend, zijn de vier mensen ineens sprakeloos. Niemand wil die stilte verbreken. Pas als het donker is begint Marie weer te spreken. En ik begrijp in deze stilte, dat mijn liefde voor Tokyo heel diep en waarachtig is. Mijn hart stroomt over! Dit moment zal ik mij altijd herinneren. Ik heb mijn liefde teruggevonden.

Eric Chi-Puo Lin

Automatische + vrije vertaling uit het Madarijn.

林奇伯 Eric Chi-Puo Lin

is a journalist and a writer, based in Taipei, Taiwan

He was writer in residence at AIR 3331, in October 2019

<https://residence.3331.jp/en/artists/004945.html>

His new book is called 'Room for Life':

<https://www.kobo.com/tw/zh/ebook/WsOSjkOTmzy9S2Wf-Y94zA>

<https://www.books.com.tw/products/E050055621>

《湛藍行動：儀式，是洗滌一切最好的方式。》

下午，比利時藝術家Marie進行她的行為藝術「A.W.#3, Artificial Walk #3"（人工步行三部曲）」。

下樓到工作室，簡直不敢相信，原先凌亂的屋子，才一天時間已被改裝成專業藝廊形式。錄像、裝置、展間，點點到位，甚至落地窗都擦到超級透明。我轉頭跟筱琪說：「這是完全是專業級的！」

Marie邀請8位日本在地居民，和她一起披上藍色蓬布，從岩本町，一路穿越最熱鬧的秋葉原，步行到千代田的大樹下繞一圈後，再循不同路徑回來，並進行一段藝術家對話。不得不佩服她強大的氣場，原先展間內大家還吱吱喳喳微興奮，但待Marie穿著湛藍羊毛連身裙出現時，突然有一股肅穆感。她先一一幫參與的民眾著裝，就像某種儀式一般，著裝完畢後，整個氣氛轉換為隱隱冷靜又輕快流動的力量。

為什麼會是8位參與者？Marie說，因為加上她，一共會有9人。而9代表了一種完整的美麗。

Marie帶領下，隊伍先走過住宅區，上了天橋，穿越河流，穿越洶湧人流。路上行人紛紛好奇觀望。有人趕快以藍色隊伍為背景自拍，有人抿了抿嘴閃躲過去。趕時間的自行車族穿越隊伍空隙。觀光客好奇地問同伴：「這是什麼？」

「看起來很神秘，應該是在拍片子吧？」同伴回。

因為距離不短，Marie以比先前兩次同系列行為藝術還快一點的速度行進，在我看來，頗與東京都兩倍速的城市節奏相應和。

有趣的是，雖然Marie已稍微加快速度，但東京的人流量、行人反應、運行速度，仍讓整個行為藝術變成繁物紛紛亂入的奇觀。負責記錄的攝影師鏡頭內，總不斷有人頭竄入、竄出，難度超高。

更有趣的是，這道藍色人流，仍鮮明而冷靜地從秋葉原慾望漩渦中穩定流過。Marie稱，藍色防水蓬布就像是人體周圍的人工延伸物。一群人走在一起，行為藝術者會集體表現出一種「人工靈性（Artificial Spirituality）」，比「人工智慧（Artificial Intelligence, or A.I.）」還具體有形的存在。

走路時，防水蓬布發出沙沙聲，幾次我看到有亂入行人幾乎踩到蓬布，但總是能意識到它的存在，而未曾踩踏，像對待另一個靈魂般小心翼翼。

最後，藍色人工靈性隊伍返抵工作室，參與者才脫下，把有藝術家簽名的蓬布整齊折疊，放進手提包內，各自帶回家。

Marie進去換裝出來，把她藍色斗蓬內的連衣裙掛在展間一角，毛毛鞋擺妥。某種儀式性才似乎被完成，卻仍隱隱在角落透露著它剛有過的行動足跡。

我感覺到，這次前來東京探究的問題，隱約有了答案。但震撼性太強，需要再沉澱。

藝術家談話後，我們一起外出吃拉麵，並前往千代田藝術中心參加一場個展開幕。

可能下午太過興奮，愛蜜莉給我一杯白酒，我還沒喝完，一股放鬆的疲憊感來襲。和個展藝術家小聊幾句，就覺得想回家睡覺了。

而此時，人海中，我隱約感覺到一雙目光注視。一回頭，我的東京白玫瑰在夜色裡泛著光澤，讓人想走近，卻又躊躇忍手。*

在一個沒有隱而未顯物件的城市裡，最飽滿的感情就是欲言又止、難以言喻。如此，心意才能在隱約與曖昧間，以「距離」被完整表達出來。

距離的朦朧，是繁物之城愛的方式。緊緊揪住你的心，卻又(在眉眼之間)隔著一層毛玻璃。

步出藝術中心，小走一段路，四人突然無語。沒有人想打破那段沉默。直到過了個紅綠燈，Marie才又開啟了一段話題。

而我，在這段沉默裡，發現我對東京的愛，真真實實又巨大地回來了。攪滿我的心田。

這一刻，我要永遠記住。我贏回了我的愛。